

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/109/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3513010291
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Patrik Príbelský, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3513010291.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Patrika Príbelského PhD. a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému W. B., nar. XX.XX.XXXX v G., bytom I. W. nad O., J. ul. XXXX/XX, t.č. O. č. XXXX, XXX XX W. Z., ČR, stíhaného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1, ods.3 písm. b), písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona, prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn.: 1T/114/2013-175 z 23.09.2014 a na verejnom zasadnutí konanom dňa 03. marca 2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovaného W. B.
z a m i e t a ,
pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom rozsudkom sp. zn.: 1T/114/2013-175 zo dňa 23.09.2014 uznal obžalovaného W. B. za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1, ods.3 písm. b), písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že ako otec mal. M. K., nar. XX.XX.XXXX, si v období odo dňa 10.05.2011 doposiaľ v Novom Meste nad Váhom, ako aj inde, riadne neplní vyživovaciu povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovení Zákona o rodine a deklarovanú i rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 11P/72/2011-26 zo dňa 25.08.2011, právoplatným dňa 21.10.2011 a vykonateľným dňa 05.10.2011, ktorým rozsudkom súd určil vyživovaciu povinnosť otca W. B. na mal. syna M. K. vo výške 45,-Eur mesačne, ktoré je povinný platiť vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky W. K., pričom počas uvedeného obdobia nemal stále zamestnanie, dňa 25.10.2011 bol vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie pre nespokuprácu, odo dňa 01.06.2012 bolo v schopnostiach a možnostiach W. B. platiť stanovené výživné na mal. syna M., nakoľko od uvedeného dňa bol zamestnaný v Českej republike v spoločnosti ZCL-OTAS, s.r.o., Praha do dňa 05.02.2013, a odo dňa 07.02.2013 pracuje prostredníctvom spoločnosti Trenkwalder, a.s., Ostrava - Slezská Ostrava pre spoločnosť Škoda Auto, a.s. ako montážny pracovník, a od 17.03.2014 ako kmeňový zamestnanec spoločnosti Škoda Auto, a.s. Mladá Boleslav, pričom ani v jednej spoločnosti si vyživovaciu povinnosť nenahlásil, vyživovaciu povinnosť si splnil len raz, keď v júni 2011 uhradil sumu 56,41 Eur, čím mu k rukám oprávnenej W. K. vznikol dlh na výživnom za obdobie od 10.05.2011 až doposiaľ vo výške 1.743,59 Eur, hoci bol Trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 1T/56/2009-80 zo dňa 28.04.2009, právoplatným a vykonateľným dňa 03.06.2009, odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Trestného zákona.

Za to mu bol podľa 207 ods.3 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods.2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Uvedený rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej lehote odvolaním napadol obžalovaný vo výroku o vine i treste. Odvolanie bližšie písomne zdôvodnil tým, že sa necíti byť vinný, pretože M. K. nie je jeho syn. On preto žiadal i testy DNA. Vôbec nevie, prečo je uvedený ako otec. Obžalovaný ani poškodená sa na verejné zasadnutie bez ospravedlnenia nedostavili, pričom upovedomenie o termíne verejného zasadnutia riadne prevzali a boli poučení o možnosti konať aj v ich neprítomnosti.

Vzhľadom na uvedenú skutočnosť bolo verejné zasadnutie vykonané v neprítomnosti obžalovaného a poškodenej.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že je toho názoru, že rozsudok okresného súdu je zákonný a dôvodný, a preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd preskúmajúc napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods.7 Tr. por., práva na obhajobu - § 2 ods.9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods.12 Tr. por., i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods.14 Tr. por. Krajský súd preto konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Pokiaľ ide o skutkový stav krajský súd uvádza, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, pri ktorom súd prvého stupňa postupoval podľa ustanovení Trestného poriadku, pričom v konaní nezistil také chyby, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, tak ako je uvedený v rozsudku okresného súdu a zistenie, že skutok spáchal obžalovaný. Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd vyvodil správne skutkové závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne a svoje závery riadne vysvetlil v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je v intenciách ustanovenia § 168 ods.1 Tr. por.

Obžalovaný je usvedčovaný svojou vlastnou výpoveďou a tiež predovšetkým priamou výpoveďou poškodenej W. K. ako i ostatnými listinnými dôkazmi.

Sám obžalovaný už v prípravnom konaní uviedol, že výživné úmyselne neplatil, pretože si myslel, že on nie je otcom maloletého M. a údajne tiež nevedel akú čiastku má platiť. Do decembra 2011 žil ako bezdomovec, od januára 2012 si našiel prácu.

Poškodená W. K. jasne svojou výpoveďou usvedčila obžalovaného zo spáchania žalovaného trestného činu a neplnenie vyživovacej povinnosti vyplýva i z ostatných listinných dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní.

Keďže odvolanie podal len obžalovaný, krajský súd s poukazom na zásadu zákazu reformácie in peius nebral do úvahy časť dlžného výživného, ktoré nebolo zaplatené v období po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa.

Z uvedených skutočností potom vyplýva, že obrana obžalovaného bola jednoznačne vyvrátená. Obžalovaný tvrdenie o tom, že nie je otcom maloletého založil na ničím neodôvodnených úvahách. Zo spisového materiálu pritom jednoznačne vyplýva, že otcovstvo k maloletému je v rodnom liste zapísané na základe súhlasného vyhlásenia rodičov na Matričnom úrade v Trenčíne dňa 04.10.2010. Obžalovaný nevykonal žiadne právne kroky, aby riadnym spôsobom otcovstvo k maloletému spochybnil. Obžalovaný si bol preto vedomý svojej vyživovacej povinnosti a túto si žiadnou formou neplnil a to ani potom, čo sa na začiatku roku zamestnal a na plnenie vyživovacej povinnosti mal legálne príjmy. Svoju vyživovaciu povinnosť neplnil po dlhší čas a tiež napriek tomu, že už bol pre rovnaký trestný čin v posledných 24 mesiacoch odsúdený.

Obžalovaný teda svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu tak, ako to správne skonštatoval už okresný súd. Krajský súd potom v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku.

Vo vzťahu k výroku o treste v napadnutom rozsudku krajský súd konštatuje, že pri ukladaní trestu okresný súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. Keďže obžalovanému nebolo možné pričítať priťažujúcu

okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností bol rovnaký. Keďže obžalovaný bol v minulosti súdne trestaný a to i nepodmienečným trestom, nepripadalo do úvahy uloženie iného druhu trestu, ako opäť nepodmienečného trestu odňatia slobody. Je zrejmé, že doterajšie ukladanie trestov zatiaľ ešte nemalo na obžalovaného potrebný preventívny a prevýchovný účinok.

S prihliadnutím na už spomínané okolnosti prípadu, spôsobený následok, osobu obžalovaného, možnosti nápravy a skutočnosť, že odvolanie bolo podané výlučne v prospech obžalovaného, dospel preto odvolací súd k záveru, že trest odňatia slobody uložený súdom prvého stupňa v trvaní 1 rok ako trest nepodmienečný je zákonný, nie je neprimeraný a takto uloženým trestom bude splnený jeho účel. Správne je i rozhodnutie o zaradení obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia, pretože v posledných 10 rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Z týchto dôvodov odvolanie obžalovaného odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.